

Masia de les Tres Torres

Recordo la primera vegada que la vaig veure. Anava amb els meus amics a fer una volta pel carrer de les Tres Torres quan ens vam asseure en un dels dos bancs que hi havia davant de l'edifici. Va ser llavors quan em vaig adonar que, envoltada en la seva major part per arbustos perfectament col·locats, s'alçava l'antiga figura de la masia de les Tres Torres.

Dirigint la mirada a l'esquerra de l'edifici, vaig observar el solemne avet que li feia companyia. Sota la teulada, hi havia quatre petites finestres quadrades alineades. Més avall, unes altres quatre, aquesta vegada de forma rectangular i envoltades de pedres irregulars. Tocant al terra, una gran porta de fusta i vidre, la qual no podia veure sencera a causa del desnivell entre el carrer i l'edifici. Vaig aventurar-me a baixar unes escales de metall negre situades davant l'entrada.

Trepitjant l'herba, vaig dirigir-me al costat dret de la masia. Vaig passar pel petit espai que hi havia entre aquesta i el mur que la separa del carrer adjacent. Esquivant les escales que m'enviaven fora del recinte, vaig veure l'edifici blanc que hi havia al darrere. Era pintat amb diversos grafitis i donava la cara a un petit indret on dos nens jugaven amb una pilota. Vaig continuar recte i em vaig asseure en un dels dos esglaons que formaven part d'un arc que limitava aquell espai pel costat esquerre.

Els meus amics van venir a buscar-me i quan es van asseure al meu costat els vaig preguntar sobre aquest espai. Em van dir que allà se celebraven festes, a l'estiu s'hi veien pel·lícules i s'hi feia teatre, i que a l'hivern venien els patges reials i organitzaven xocolatades.

Vam sortir del recinte pel carrer de la Mare de Déu de Montserrat i vaig beure aigua en una font molt gastada. Vam continuar recte i ens vam allunyar de l'antiga masia. Vaig pensar a quanta gent devia haver ajudat

en el passat i que ara devia creure que només era una antigalla! M'equivocava, perquè avui dia la masia de les Tres Torres continua donant suport i fent feliç molta gent, i qui sap si algun dia en el futur també m'ajudarà a mi.

Marc Alcalá Ramos

Porto aquí dins des del segle XVI, un munt de dies i hores veient passar els anys a la masia de les Tres Torres. Quan comença la matinada i els primers raigs de llum entren per les finestres, corro cap a la sala d'actes i pujo cap amunt per aquella escala mig amagada i que gairebé ningú no coneix. I m'amago, perquè durant el dia s'anirà omplint de persones de tota mena.

M'agrada observar la gent que passa per la masia: homes, dones, joves, grans..., persones ben diverses que hi entren i en surten dia rere dia. És divertit mirar-ho tot sense que et vegin i continuar participant de la vida diària de la meua masia. Escolto amb atenció les converses. Parlen de fàbriques, de buscar feina, i no entenc res; abans això de treballar era estar al camp o amb els animals... Potser hauré d'apuntar-me a un curs d'aquests que fan aquí, on pots aprendre qualsevol cosa que t'ajudi en la teua vida laboral.

En la solitud de la nit, quan l'edifici torna a ser només meu, em vénen a la memòria les olors del graner a la segona planta o dels estables a sota de tot, i em sembla que sento grinyolar la corriola fent pujar l'aigua del pou, i ho trobo a faltar. Com també enyoro el camp: el busco per totes les finestres desesperadament. Abans,



la meva masia estava envoltada de camps; sort que m'han deixat alguns arbres a prop, per sentir-ne el verd de les fulles! Actualment el que era blat són blocs de pisos i carrers plens de cotxes que fan un soroll que mai hauria imaginat. Quina diferència!..., preferia més escoltar els meus animals que no pas aquest brogit estrany.

Només a la nit recupero aquesta tranquil·litat, quan ningú puja les escales, quan ningú obre la porta, quan només poden contemplar-la des de fora, sense formar part de la nostra típica masia catalana. Només llavors la masia torna a ser meva, només meva, i jo m'omple de joia sentint-la respirar, sentint-la viva i mantenint-se al llarg del temps... sempre dempeus per molt que passin els anys.

Compartiu-la, cuideu-la i respecteu-la... i no oblideu que jo sempre hi continuaré estant... perquè mai deixarà de ser meva.

Encara us pregunteu qui sóc?

Maria Rodríguez Ramos

Per fi és l'hora de plegar. Surto de l'institut i em dirigeixo cap a casa. De sobte, allà lluny, veig un gran edifici, i de seguida sé que sóc a Tres Torres. Mentre m'hi acosto, observo l'enorme façana de la masia, pintada d'un color crema que, depenent des de quin angle t'ho miris, es torna més fosc o més clar. És meravellós pensar que les pedres amb les quals està construïda són aquí des de fa cinc segles. N'observo també la porta principal, formada per un arc rebaixat, amb un aire gòtic. Continuo el meu camí i observo com un noi jove en surt, esperançat. M'assec en el petit mur que envolta l'edifici, mirant en direcció a l'entrada.

Una dona d'uns cinquanta anys hi entra. No li cal ni tan sols empènyer la porta perquè ja és oberta. Pot ser vagi a demanar ajuda perquè s'ha quedat sense treball, o bé vol apuntar-se a un dels cursos que ofereix aquest espai.

No tinc temps de fixar-me en més detalls perquè s'està fent fosc i he de tornar a casa, però abans em miro els edificis que l'envolten. En el segle XVI, tots aquests terrenys només eren camps i camps. Com ha canviat tot!, penso. Tot menys la masia. Ben mirat, sí que ha canviat una mica. Abans era una casa de pagès. Ara és un espai obert a tothom, on s'ajuden les persones i se'ls ofereixen noves oportunitats. Òndia, és molt tard. Camino amb pas accelerat, dirigint-me cap a casa, deixant enrere aquest edifici tan important per a la nostra ciutat.

Alicia Martínez Cámara